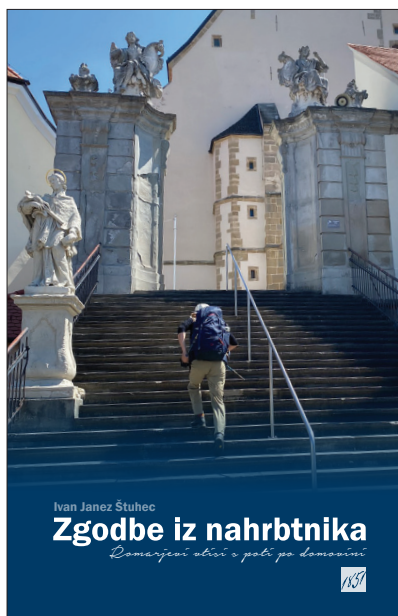

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

IVAN JANEZ ŠTUHEC: ZGODBE IZ NAHRBTNIKA

Podatki o knjigi

- Naslov: Zgodbe iz nahrbtnika
- Podnaslov: Romarjevi vtisi s poti po domovini
- Avtor: Ivan Janez Štuhec
- Fotografije: Ivan Janez Štuhec
- Urednica: Saška Ocvirk
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavih
- Število strani: 312
- Število fotografij: 20
- ISBN: 978-961-278-561-1
- Cena: 25 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2021

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

S pelerino izkušenj ter preizkušenj življenja in sveta okrog nas

Zavod Antona Martina Slomška v Mariboru je bil ladja ledolomilka v zamrznjeni deželi postsocialističnega državnega šolstva. V zahvalo za čudežno rešitev tega projekta, ki so ga skoraj potopili Zvonovi, je šel dolgoletni direktor na romanje po domovini. V slabih štirih tednih je prehodil velik del Slovenije, obudil spomine na svojo osebno prehojeno pot, na razvoj Zavoda, lucidno osvetlil dogajanje v državi in zbral zgodbe bolj ali manj znanih slovenskih krajev, njihovih legend, zgodovine in ljudi.

Avtor knjige je svojo zaobljubljeno pot sprva načrtoval od Ogleja v Italiji do Santiaga de Compostela v Španiji. Ker mu je načrte presekala epidemija, se je s konjem odpravil na pot po Sloveniji. 19. maja 2020, ko so se ukrepi zaradi covid-19 začeli rahljati, je z Miškom odrinil iz Vuzenice. 13. junija je brez konja pot zaključil na Ptujski Gori.

Ivan Štuhec se je s Štajerske napotil med gorenjske vršace, naprej v Posočje, na Notranjsko in čez Kozjansko ter – po Brezjah in Sveti Gori – pot zaključil v tretjem velikem vse-slovenskem svetišču, na Ptujski Gori. Ob zgodah in nezgodah na poti avtor obuja svoje mladostne spomine, težavno petindvajsetletno pot Zavoda Antona Martina Slomška in opozarja na očitne dokaze »lepila na podplatih«, ki čudovito deželo dobrih ljudi drži v primežu nerazumevanja, nestrpnosti in starih vzorcev. Tekoča potopisna pripoved bralca tudi humorno in sproščeno popelje med manj znane slovenske znamenitosti, prikaže njihovo zgodovino in vseslovenski pomen. Prijetno popotniško branje bo prav gotovo obrisalo prah s kakšnih pohodnih čevljev, napolnilo kak nahrbtnik in zapolnilo prenekatero rezervacijo gostoljubnih nastanitev v opisanih krajih na zemljevidu.

O avtorju

Dr. Ivan Janez Štuhec je bil rojen leta 1953 v Celju. Po osnovni šoli pri Mali Nedelji in v Ljutomeru je maturiral na gimnaziji Frana Miklošiča v Ljutomeru. Teologijo je študiral v Ljubljani in Mariboru ter bil leta 1981 posvečen v duhovnika mariborske škofije. Leta 1988 je doktoriral na papeški univerzi Gregoriana v Rimu s področja moralne teologije. Kot izredni profesor je predaval osnovno moralno teologijo in družbeni nauk Cerkve na Teološki fakulteti v Ljubljani in Enoti v Mariboru. Od leta 1997 do 2018 je bil strokovni direktor Zavoda Antona Martina Slomška, zdaj je rektor vikariata. Svoje spise objavlja v različnih znanstvenih, strokovnih in drugih revijah doma in v tujini.

Iz knjige

Redko se v življenju ene generacije zgodi, da človeku ukradeno hišo vrnejo. In ko jo obnovi, jo spet izgubi, tako da jo mora še enkrat kupiti. V tem primeru ne gre za mojo hišo. Gre za nekdanje bogoslovje mariborske škofije. Visoka bogoslovna šola, ki jo je leta 1859 ustanovil Slomšek, in bogoslovje na Koroški cesti v središču mesta sta bila tik pred drugo svetovno vojno do tretje faze pripravljena za selitev na rob mesta, pod Kalvarijo. Zgodba te stavbe je zgodba o nemški okupaciji, komunistični »osvoboditvi«, nacionalizaciji in denacionalizaciji po slovensko. In je tudi zgodba o finančni krizi leta 2009, ki je pokopala gospodarske in pastoralne načrte mariborske nadškofije. (Str. 10)

Čez Graško Goro do Šoštanja se nisem nikoli niti vozil, kaj šele hodil. Pred menoj je bil v glavnem asfalt. Planinska pot na Graško Goro vodi ali iz Hude luknje ali iz Spodnjega Razborja. Iz mislinjske smeri zame ne eno ne drugo ni prišlo v poštev. Dovže sem zapustil pri mostu čez Mislinjo in se usmeril na kolesarsko stezo, ki je speljana po nekdanji ozkotirni železniški progi v smeri Slovenj Gradca. Na domnevem odcepu za Graško Goro ni bilo nobene oznake. Na srečo se je mimo pripeljala patronažna sestra, ki mi je potrdila, da je smer prava, a je na žalost pred menoj res samo asfalt. Vreme je bilo lepo, prvi dan, odkar sem bil na poti, tudi vroče. Pred Šmiklavžem so me domačini na Graško Goro usmerili po cesti ob potoku, mimo sv. Helene. Pred vzponom sem se po dobri uri hoje ustavil ob potočku, kjer sva se z Miškom vsak po svoje olajšala. V bližini je bil voz, s katerim sem si pomagal nazaj na konja. Okrepčan z vitamini in vodo sem se zavihtel v sedlo in jo ob potoku v prijetni senci mahnil naprej. Z Miškom sva jo počasi drobila v hrib. Moja dnevna molitev je bila tokrat namenjena vsem mojim sodelavcem. Bil je cerkveni praznik, Jezusov vnebohod. Pomislil sem, da greva tudi midva z Miškom v nebo, ki je v čisti modrini žarelo nad nama. (Str. 25)

Od sv. Ane sem se po markirani poti spustil po severozahodni strani Male gore v smeri Struške doline. Za seboj pa sem imel dneve in ure razmisleka o slovenski tragediji, ki nas vse v naš čas deli in hromi, samo za to, ker je komunistično ideologijo tako težko zamenjati z zgodovinskimi dejstvi in okoliščinami, ki jih je doživljal naš narod v času druge svetovne vojne. (Str. 236)